

ЧУДНОТО ПЪТУВАНЕ НА МАКИЯ НИЛСЪ

4. ПОКРИВКАТА НА КВАДРАТИ

Гъсокът летеше толкова бързо, че на момчето се зави свѣтъ. То се хвана твърдо за перата и пуха, за да не падне на земята. Нилсъ бѣше тъй зашеметенъ, ушитъ му шумѣха и той не знаеше къде се намира. Най-после се свѣсти и поиска да разбере накѣде летятъ патицитѣ. То не смѣше да погледне надолу, защото се страхуваше, че ще му се завие свѣтъ.

Момчето си даде смѣлост и хвърли погледъ надолу. Тамъ се разстилалъ безкрайна пелена, раздѣлена на неизброими четирижълници. Никакъвъ кръгъ! Никаква дъга!

— Каква е тази покривка на квадрати, която е прострѣна долу? — запитваше момчето, безъ да чака отговоръ.

Но дивитѣ патици извикаха въ единъ гласъ:

— Ниви и ливади! Ниви и ливади!

Тогава Нилсъ разбра, че голѣмата покривка на квадрати е равната грѣдь на земята. Разбра сѣщо, защо е тъй обагрена и е на квадрати. Позна свѣтло-зеленитѣ четирижълници. Тѣ бѣха нивитѣ, засѣти презъ есенята съ ржжъ. Жълтосивитѣ четирижълници бѣха миналогодишнитѣ стърнища. По-кафявитѣ — бѣше посадена детелина. А чернитѣ — бѣха стари пасбища и угари.

Момчето се засмѣ неволно като гледаше тази прекрасна площъ съ пѣстро обагренитѣ квадрати.

Но когато патицитѣ чуха неговия смѣхъ, тѣ извикаха:

— О, каква плодородна земя!

Нилсъ постепенно привикна да пътува по този начинъ. Не мислѣше вече какъ да се задържи за гъсока, а можеше да мисли, да вижда и да слуша и други нѣща. Така той можа да подслуша разговора на ятата отъ различнитѣ прени птици.

— О, и вие сте пристигнали днесъ! — казваха едни.

— Да, да, — отговаряха дивитѣ патици.

— Какво ще кажете за пролѣтъта?

— Дърветата не сѣ цвѣнали, а водата въ езерата е студена.

Когато дивитѣ патици летѣха надъ единъ чифликъ, въ който се разхождаха питомни птици, запитаха:

— Какъ се казва този чифликъ?

Пѣтелътъ, който се разхождаше важенъ изъ двора, отговори:

— Този чифликъ винаги се е казвалъ „Малко поле“.

Чифлицитѣ носѣха обикновено името на господаритѣ си, но пѣтелитѣ имъ даваха прекори, които имъ се струваха най-удобни. Така, бедната колиба тѣ наричаха „Малко яжъ“, а богатитѣ чифлици „Щастливъ дворъ“, „Планина отъ яйца“ и пр.

Патицитѣ скоро отминаха чифлицитѣ и полетѣха къмъ други мѣстности. Този денъ Нилсъ видѣ много повече, отколкото би видѣлъ иначе до края на живота си.

Дивитѣ патици се радваха много, когато виждаха нѣкъде домашни гъски. Тогава тѣ хвърчеха по-ниско и викаха:

— Къмъ високитѣ планини летимъ! Хайде съ насъ! Елате съ насъ!

Но гъскитѣ отговаряха:

— Тръгнали сте много рано, още е зима! Върнете се, върнете се!

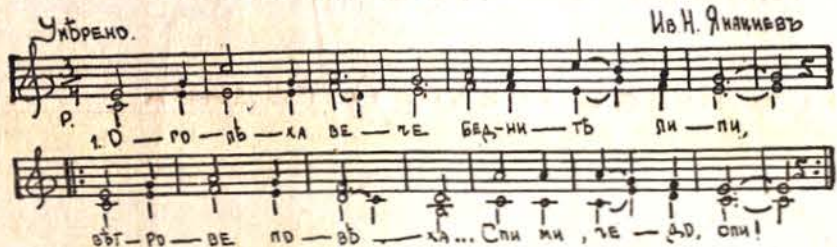
Малкиятъ Нилсъ се смѣше на тѣзи разговори. Изведнажъ си спомни за нещастieto си и заплака. Но следъ малко се усмихна пакъ. Никога до сега не бѣше пътувалъ тъй бързо. А винаги бѣше копнѣлъ да язди вихрено. И никога до сега, не бѣше помислялъ, че въздухътъ горе е тъй освежителенъ и напоенъ съ боровъ дѣхъ. Сѣщо така, той не можеше по-рано да си представи какъ се чувствува човѣкъ, когато лети горе въ небесата. Тамъ всички скърби, грижи и страдания оставяха далечъ, далечъ...

(Следва)

Който пѣе-зло-не-мисли

Зимна пѣсенъ.

Отъ небето сиво снѣжно, навала, тъмни храсти дрѣмятъ въ пуститѣ поля.

Вънка врабчо клети студъ и мразъ търпи. Ти ми си на топло, спи ми, чедо, спи!

Зайчо низъ гората цѣлъ денъ броди самъ, а по него Вълчо гладенъ дебне тамъ.

Тукъ кандилце свѣти, тукъ е тишина, азъ ще ти попѣя: нанкай, нани-на!

Ем. п. Димитровъ

ЕЗОПОВИ БАСНИ

ЛИСИЦА

Попаднала веднажъ лисица въ капанъ. Изкубнала се отъ тамъ, но съ откъсната опаш-

ка. Срамъ я било отъ другитѣ лисици да ходи съ оскубана опашка. Намислила съ хит-

рина да прикрие срама си. Събрала лисицитѣ и почнала да ги увещава да си отрѣжатъ опашкитѣ.

— Опашката, — рекла, — съвсемъ не е потрѣбна. Млкънемъ само излишна тежестъ следъ себе си. По-добре да си отрѣжемъ всички опашкитѣ!

— Не би говорила така, — отвърнала ѝ една лисица, — ако ти не бѣше безъ опашка. Засрамила се лисицата, млъкнала и тихо се измъкнала.

Левъ Толстой

Спаситѣлътъ на родната страна

Вѣчно-снѣжнитѣ върхове на величествената Рила-планина

КРАЙНИЯТЪ СРОКЪ за изплащане абонамента съ право на **безплатната книжка-премия „Царьтъ на златната рѣка“** изтича на 15 декемврий. Този срокъ нѣма да бѣде продължаванъ. Молимъ всички наши абонати и настоятели, които още не сѣ издължили да сторятъ това веднага, за да получатъ книжката-премия. **Приложени къмъ този брой изпращаме ВНОСНИ БЕЛЕЖКИ** за евтино и бързо изпращане на дължимитѣ суми.

до прозореца и гледа студения дѣждъ.

Накрай село, до Петьови, живѣятъ дѣдови Моневи. Бедни хора сѣ три деца. Дѣдо Мони рѣже дърва на хората, лѣте работи по нивитѣ, а бабичката му преде и чисти на хората. Тѣ иматъ две момиченца и едно момченце. Момиченцата ходятъ на училище, а момченцето не ходи, защото е малко. Тия хорица нѣматъ нищо. Много често децата имъ лѣгатъ гладни. Нѣматъ никаква свѣтлинка никога. Дрешкитѣ имъ сѣ скжсани. Миналата вечеръ момченцето плачеше съ гласъ и искаше хлѣбъ. Петьо се примомли на майка си да имъ даде малко. Тя му каза, че нѣма сега никакъ човѣкъ хлѣбъ за даване. Сега е военно време и всички ядатъ по малко, никой не може да отдѣли за беднитѣ. Малкото детенце на дѣдови Моневи пишѣше. Дѣдо Мони се заканваше отвѣнъ и опра-

вяше трѣстѣта и тревата върху низката имъ къщица, за да не протече вѣтре дѣждъ.

Една сутринъ, когато Петьо се пробуди, печката вече прѣшѣше и излъчваше приятна топлина. Черното котле за качамакъ шушнѣше. Той надигна глава отъ края на широкия дървенъ креватъ, дето спѣха баща му, майка му и той, и какво да види: дошелъ бѣлиятъ гостенинъ. Курникътъ на-среща, плевнята, двора, всички бѣше покрито съ бѣла покривка. Валѣше ситно и леко. Бѣше хвърлило две-три шепи снѣгъ и по черчето на прозореца. Петьо скочи и залепи чело на стѣклото. Баща му носѣше кошъ сѣно на овцетѣ, майка му разриваше пѣтека къмъ кладенеца, а кокошкитѣ бѣха на купчина до вратата на къщата. Лѣхна го студения презъ пролукитѣ на прозореца.

Той се радва много. Бѣше

недѣля. Нѣмаше училище. Скочи да търси шейната.

Прибраха се въ стаята майка му и баща му. Хапнаха топлия качамакъ, порѣчаха на Петя да стои вкъщи и да си чете читанката, а тѣ отидоха съ колата да прибератъ клонитѣ на окастрената круша въ дѣдови му.

Петьо затвори вратята следъ тѣхъ и затърси по хамбара пакъ шейната си. Чу задъ дуvara кавга у сѣседитѣ. Ослуша се и разбра, че се каратъ дѣдо Мони и жена му. Децата скимтѣха, после се разплакаха всичкитѣ.

— Студенооо! — викаше най-малкото.

— Отъ де да взема — строго и нажалено викаше бащата.

Петьо слушаше. Качисе на единъ пнѣ до оградата и надзърна въ двора имъ. Вратѣтѣ му се напълни съ снѣгъ. Снѣгътъ си валѣше тихъ и спокоенъ. Въ двора имъ нѣмаше нищо. Нито дрѣвце, ни

купчинка сѣно или слама. Малко сиво кученце треперѣше на прага имъ и нищо друго не се виждаше. Плачѣтъ се увеличи. Разреваха се всичкитѣ, каточели бѣ умрѣлъ нѣкой. Снѣгътъ валѣше. Кученцето зѣзнѣше. Тѣ плачеха.

Отвори се детското сърдце на Петя. Доплака му се и на него. У тѣхъ бумтѣше желѣзната печка. Котката предѣше подъ нея, а въ малкото дулапче имаше хлѣбъ, снощи опеченъ. Той се запѣти къмъ къщи и реши да помогне на тия хора.

Като влѣзе вѣтре, той се сѣсти, че има една нова, дебела и хубава фланелка, която му стѣга малко. Ще стане отлично за момченцето на дѣдови Моневи. Отвори раклата на майка си. Замириса на дюли. Въ дѣното имаше жълти дюли. Две отъ тѣхъ бѣха потъмнѣли на голѣми петна. Разбута дрехитѣ и намѣри фланелката. Взе единъ самунъ

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Георги Караивановъ

Роденъ е на 25 мартъ 1897 година въ гр. Кюстендилъ, а сега живѣе и работи въ София.

Георги Караивановъ е написалъ много книги, разкази и стихотворения за възрастни, а за деца и юноши е написалъ повестъта „Бѣлата перушина“, „Дървени саби“ — разкази, „Новиятъ Робинзонъ“ — стихотворения и писеситѣ „Чудната пещера“ и „Юнакъ Гого“, играни съ голѣмъ успѣхъ въ Народния театъръ въ София и въ провинцията.

Той е редактиралъ и хубавата детска библиотека „Гнѣздо“.

НОВИНИ

Този брой съ календаръ изпращаме на всички наши абонати. Нека тѣзи, които не сѣ издължили, побързатъ съ изпращането на сумитѣ, за да можемъ и ние да посрѣщаме нашитѣ разходи.

Поради календара отпечатанъ на стр. 4 на този брой, отдѣлъ „детски творби“ не може да се помѣсти. Полученитѣ детски творби ще помѣстимъ въ следващитѣ броеве.

Книжката-премия „Царьтъ на златната рѣка“ печатаме въ ограничено количество и ще се изпрати само на тѣзи абонати, които се издължатъ въ срокъ до 15 декемврий.

Записването на нови абонати за „Славейче“ продължава. Нека всѣки абонатъ запише поне още едно свое дружарче.

Всички настоятели, които запишатъ повече отъ 5 абоната иматъ право на 20% отстъпка.

Акцията за зимната помощъ т. г. почна на 15.XI. и завършва на 31 т. м. Нека всѣко абонатче на „Славейче“ бѣде отзивчиво къмъ беднитѣ.

хлѣбъ, обви го въ фланелката, извади отъ каченцето два рѣзена сирене и припна къмъ минушката за къмъ дѣдови Моневи. Завари ги още да плачатъ. Кученцето изжавка, познаваше го, и се заомилква край краката му. Пристигането му ги изненада. Той се просълзи, остави подарѣка си на едно низко столче и излѣзе безъ да каже нѣщо.

Като се върнаха родителитѣ му, той дълго се колеба да имъ каже какво е направилъ. Страхъ го бѣше. Най-после каза на майка си. Тя се смая, като чу за фланелката. Извика баща му, който бѣше по двора, за да идатъ и искатъ фланелката му отъ сѣседитѣ. Майка му се тухкаше и плачеше. Петьо я хвана за дрехата. Разплака се и я замоли да ѝ остави. Неговитѣ сълзи отвориха и душата на майка му. Тя го прегърна и седна до печката, която весело бѣше блѣскала.

Георги Милевъ